

زنانی که سالهاست از تماشای اغلب رویدادهای مهم ورزشی دور مانده‌اند به مرور درمی‌یابند که سر کردن روی سکوهای استادیوم قوانین نانوشته دیگری هم دارد.

حواشی مسابقات لیگ جهانی والیبال در ارومیه؛

«چرا داری گریه می‌کنی؟ ما که اومدیم توی سالن.» این سوالی بود که از دختری که بی‌توجه به بازی لهستان و کانادا به انتظار دیدار ایران و روسیه نشسته بود و بی‌صدا اشک می‌ریخت، پرسیدم. «ورودی زنان آنقدر شلوغ بود که جمعیت یکهو فشار آورد. به داربست‌ها و در ورودی چسبیدم و هرکاری می‌کردم نمی‌توانستم تکان بخورم. نفسم داشت بند می‌اومد. خیلی ترسیدم...»

به گزارش اسپادانا خبر و به نقل از «ایران ورزشی»، این روزها در ارومیه، زنان یکی از مهره‌های اصلی سکوهای لیگ جهانی والیبال هستند. زنانی که از مدت‌ها پیش چشم انتظار رسیدن لیگ جهانی به ایران بوده‌اند و برای تماشای این بازی‌ها از نزدیک لحظه‌شماری می‌کردند. زنانی که برخلاف فوتبال، این فرصت را یافته‌اند که بدون پنهان‌کردن هویت واقعی‌شان بلیت بخرند، به تماشای یک رویداد مهم ورزشی در سطح جهان بنشینند و از پیروزی‌های تیم ملی والیبال شادمان شوند.

ورودی سالن ارومیه، نقشه عجیبی دارد که شاید در هیچ سالن ورزشی دیگری در ایران نمونه آن دیده نشده باشد. بانوان بلیت به دست باید از روی یک پل باریک فلزی که روی یک کانال آب تعبیه شده بگذرند و بعد از اینکه مراحل کنترل شدن بلیت تمام شد، وارد سالن شوند.

در روز اول که ایران در آغاز هفته سوم لیگ جهانی والیبال میزبان کانادا بود، ورود به سالن کمی آسان‌تر بود ولی از روز دوم و دیدار بسیار حساس مقابل لهستان، هجوم جمعیت و افزایش شگفت‌انگیز متقاضیان ورود به سالن، موقعیت دشواری به وجود آورد و هرچه به ساعت آغاز بازی نزدیک می‌شدیم، چنان ازدحامی شکل می‌گرفت که حتی زنانی که از قبل بلیت خریده بودند هم نمی‌توانستند وارد سالن شوند.

در روز سوم این دشواری بیشتر شد و به دست زنان مهری زده می‌شد که نشان بدهد چه کسانی وارد سالن شده‌اند.

با وجود این دردسرها وضعیت در داخل سالن متفاوت است و شور و اشتیاق روی سکوها موج می‌زند. جایگاهی که در داخل سالن برای تماشاگران زن در نظر گرفته شده، اگرچه کوچک است و آنها به اجبار تا لب نرده‌ها فشرده می‌شوند اما این جایگاه در تشویق کردن ملی‌پوشان والیبال ایران، به حدی پرشور و پرانرژی هستند که تعداد کمترشان در قیاس با مردان تماشاگر اصلاً به چشم نمی‌آید.

زنان علاقه‌مند به والیبال، این روزها با قوانین نانوشته ورود به استادیوم آشنا می‌شوند؛ قوانینی که مردان در آنها باتجربه‌تر هستند و از سال‌ها پیش مجبور به آموختن آن شده‌اند؛ مثلاً «چند ساعت زودتر بیا، حتی اگر بلیت در جیب داشته باشی».

احتمالاً برای خیلی‌ها تماشای بازی کانادا و لهستان، در روزی که ایران و روسیه با هم بازی می‌کنند آنچنان جذاب نیست اما یک قانون نانوشته در استادیوم‌های ورزشی به ما می‌گوید «هرچقدر به ساعت شروع بازی نزدیک‌تر شوی، شانس ورود به استادیوم کمتر و کمتر می‌شود».

زنانی که سال‌هاست از تماشای اغلب رویدادهای مهم ورزشی دور مانده‌اند، به مرور درمی‌یابند که سر کردن روی سکوهای استادیوم، قوانین نانوشته دیگری هم دارد؛ مثلاً تماشاگر غریبه‌ای که کنارت نشسته، لاف‌ل برای یکی دو ساعت از هر آدم دیگری به تو نزدیک‌تر است، نزدیک‌تر از خواهر و برادر.

برچسب‌ها: [حقوق زنان](#) [1]

[والسال](#) [2]